

■ І.Козловський в Будинку ветеранів сцени. Пуща-Водиця. 26.V.1980.

■ І.Козловський.

Фото Юрія Петрова.

16

Іван Семенович Козловський (1900 — 1993) — український і російський співак (ліричний тенор), народний артист СРСР з 1940 та народний артист України з 1993. З 1924 — соліст Харківської опери, 1926 — 1954 — Великого театру в Москві. Відомий виконавець українських пісень, лауреат Державної премії СРСР (1941) та Державної премії УРСР ім.Т.Г.Шевченка (1990).

Один день Івана Семеновича

Спогади фотографа

26 травня 1980 року. Досі мені не доводилося зустрічатися з Іваном Семеновичем Козловським. А того дня я, фотограф Українського театрального товариства, разом із його співробітницею Тamarою Павлівною супроводжую Івана Семеновича на зустріч з мешканцями Будинку ветеранів сцени у Пущі-Водиці. Івану Семеновичу на той час виповнилось 80. Я думав, що доведеться чекати його, але невдовзі з готелю до нас вийшов усміхнений, бадьорий, стрункий чоловік у плащі, легкому кашне на шиї і в традиційному береті.

...В залі місць не вистачає, керівники Будинку представляють гостя. І от ініціатива переходить до Івана Семеновича. Він сам веде зустріч-концерт. З його рідного села Мар'янівки приїхали кілька співаків і музикант з електроорганом. Співають вони то окремо, то разом із майстром, а потім починається сольний концерт гостя: українські пісні, романси, арії. Потім — виконання на замовлення слухачів. Гостеві вручають сувеніри, він залишає запис у книзі почесних гостей і йде у глядачевий зал. Він — кумир їхньої молодості. Питання з усіх сторін: «Чи пам'ятаєте виставу в Харкові в 30-му?», «А концерт в евакуації?». Іван Семенович зворушений, повертається то до одного, то до іншого, швидко відповідаючи на їхні репліки. Під час обіду я сказав, що маю їхати в театр ім. І.Франка на вечір пам'яті Олександра Корнійчука. Почувши це,

Юрій Петров

Іван Семенович виявив гаряче бажання їхати зі мною. Швидко закінчивши обід і попрощавшись із ветеранами, їдемо до театру. Дізнавшись про нежданого гостя, ведучому нічого не залишалося, як оголосити глядачам про його прибуття. Іван Семенович з'явився на сцені. Говорив тепло, задушевно, згадуючи близьку людину. А потім заспівав — свіжо, наче і не було вчора поїздки до Мар'янівки, а сьогодні хвилюючої зустрічі з ветеранами сцени! Після вечора ще допізна звучали пісні вдома у Марини Федотівни, вдови Корнійчука. Розлучатися нікому не хотілось. Гуртом провели Івана Семеновича до готелю. ... Минуло півроку. В мене лежали віддруковані фотографії «того дня». Дізнавшись, що до Москви їде Марина Федотівна і зустріне там з Іваном Семеновичем, я попросив її передати йому знімки і взяти для мене автограф. І от фотопортрет Івана Семеновича переді мною: звернений до невидимого співбесідника розумний погляд, на губах м'яка, ледь іронічна усмішка. Все випромінює добро і світло. А внизу чітким почерком напис: «Натхненному майстру Ю.В.Петрову з пов. І.Козловський. 6.I. 81. Москва». У цих «тонізуючих» словах він, сам натхненний Майстер, виявив великодушність до скромної праці фотографа. Але головне, думаю, у них висловлена радість від викликаних фотографіями спогадів про той «один день».